

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Afgift af personlige Apoteker.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 3403.)

Lovforslaget fattes under Forhandling.

Berntsen: Jeg tillader mig at anbefale det foreliggende Lovforslag til velvillig Modtagelse her i Tinget, og jeg skal udtale Driste om, at det maa lykkes i denne Rigsdagssamling at faa dette Forslag — mulig med nogle Ændringer — ophøjet til Lov. Det vil jo være i det høje Tings Erindring, at den højtærede Justitsminister gentagne Gange her i Tinget har forelagt Forslag til Lov om en Ordning i det nuværende kongelige Sundhedskollegium. Det Udvalg, der har behandlet dette Spørgsmaal, afgav i Fjor Betænkning til Tinget her, og Flertallet i Udvalget, 8 af 11 Medlemmer, foreslog følgende Forslag til Overgang til Dagsordenen: „Idet Folketinget udtaler Dristet om, at en Reform i Apotekervæsenet og Distriktslæge-Institutionen maa finde sin Løsning samtidig med en Omordning af det kongelige Sundhedskollegium, gaar Tinget over til den næste Sag paa Dagsordenen“. Dette Forslag kom ikke til Afstemning her i Tinget paa Grund af, at Rigsdagssamlingen sluttede umiddelbart efter, at Betænkningen var afgiven, men jeg har Grund til at tro, at Indstillingen, der var tiltraadt af samtlige Repræsentanter for Venstregrupperne i Tinget, vilde være bleven vedtaget her. Jeg antager, at det er af Hensyn til denne Indstilling, at den højtærede Minister ikke paa ny i Aar har forelagt Forslag til Lov om Etablering af et overordnet Sundhedsraad, og jeg føler mig ogsaa overbevist om, at man ikke vil komme frem ad den Vej, idet jeg tror, det i det hele taget vil være rigtigt, at man tager hele Medicinallovgivningen under en fælles Overvejelse, saaledes at man ikke bør gaa ind paa en Omordning af Sundhedskollegiet, for man med det samme faar en Omordning af vort Apotekervæsen og en Omordning af Distriktslægeinstitutionen m. m. Det foreliggende Forslag foregriber intet i saa Henseende, men hvilken Ordning man end maatte komme til, vil der udcræves Penge, og det ikke faa Pengemidler. Jeg kan derfor ikke se rettere, end at det i alle Henseender vil være forfarligt og rigtigt,

at der afcræves Indehaverne af de personlige Apotekerprivilegier en aarlig Afgift til Statskassen, og lade denne indflyde i et Fond, med Hensyn til hvilket det forbeholdes Lovgivningsmagten nærmere at tage under Overvejelse, hvorledes disse Midler senere skulle anvendes. Det forekommer mig, at man med Hensyn til Apotekerne maa have følgende Forhold for Øje. For det første maa der tilvejebringes en lettere Udgang for Befolkningen til at faa oprettet ny Apoteker og dermed ogsaa for de farmaceutiske Kandidater til at blive Indehavere af et Apotek; for det andet maa man komme til at afstafte de reelle Apotekerprivilegier, og for det tredje komme til en Ophævelse af Enternes Ret til at drive Apotekernæring; thi det er jo for Befolkningens Skyld og ikke for private Personers Skyld, man giver de nævnte Privilegier. Der er jo, som bekendt, to Slags Apoteker. For det første er der de saakaldte reelle eller salgbare Apoteker, hvis Antal udgør, saa vidt mig bekendt, 81. Disse Apoteker ere Genstand for Handel og Wandel, og det er jo utroligt i hvilken Grad Prisene paa disse Apoteker stige. I 70'erne udgav det ærede Medlem for Njøbenhavns 4de Valgsreds (Scharling) en Beretning om Apotekerforholdene, og han anslog da de reelle Apotekers Værdi til en Salgsværdi af ca. 13 Millioner Kroner, og jeg tror ikke, jeg siger for meget, naar jeg gaar ud fra, at Værdien af disse Apoteker er i de forløbne Aar stegen til ca. 20 Millioner Kroner. Der vil næppe være nogen anden Vej at gaa, end den, at komme til en Afløsning, en Uvikling af dette Forhold, og de Penge, der indsamles, naar dette Forslag vedtages, ville jo kunne danne et passende Grundfond, for at komme nærmere i den Retning. Endvidere tiltrænges der i mange Egne Oprettelsen af ny Apoteker, og ikke mindst i de tyndtbefolkede Egne, hvor man har langt til nærmeste Kjøbstad, til Distriktslægen og Apoteket. Det er mange Steder vanskeligt at faa et Apotek oprettet i en saadan Egn, fordi man paaistaar, at det ikke er muligt for Apotekeren at leve der; men ved Hjælp af en saadan Fond vil der tilvejebringes Midler, med hvilke man kan subventionere, i ethvert Fald i Begyndelsen, de Apoteker, der oprettes i saadanne tyndt befolkede Egne. Med Hensyn til den Udvikling, som de personlige Apoteker have faaet, at mange af dem drives af Enter, forekommer det mig, at man bør være enig om, at dette Forhold bør afstafes snarest muligt. Af de i de sidste 50 Aar oprettede personlige Apoteker ere ca. 75 pCt. ved Dødsfald gaaede over